

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж рр 86/21
27.8.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Радмиле Радић, председника већа, Ловорке Стојнов и Весне Целетовић Цуцић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Драган Милановић, адвокат из Вршца, ул.Војнички трг бр.1, против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Панчеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ул.Гимназијска бр.7, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Основног суда у Вршцу Прр1 6/21 од 15.3.2021.године, у седници већа одржаној дана 27.8.2021.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване жалбе тужиоца и тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуду Основног суда у Вршцу Прр1 6/21 од 15.3.2021.године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу Прр1 6/21 од 15.3.2021.године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, исплати износ од 2.225.998,99 динара, са законском затезном каматом од 12.01.2021.године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате, а који износ ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, у року од 15 дана од дана достављања пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован део тужбеног захтева тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на досуђени износ главног дуга исплати законску затезну камату од дана утврђивања потраживања 01.4.2016.године до 12.01.2021.године, као

дана подношења тужбе, као и са захтевом да се тужиоцу на досуђени износ парничних трошкова досуди законска затезна камата од дана пресуђења до дана извршности пресуде. Ставом три изреке обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 51.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, па до коначне исплате, а све у року од 15 дана од дана достављања пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавиле обе парничне странке и то тужилац побијајући је у ставу другом изреке, због погрешне примене материјалног права, како то произилази из садржине жалбе, а тужена побијајући је у ставу првом и трећем изреке, због непотпуно утврђеног чињеничног стања. Трошкове другостепеног поступка су опредељено тражили.

Апелациони суд у Београду је испитао побијану пресуду у границама својих овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку, па је оценио да су жалбе парничних странака неосноване.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а жалбама парничних странака се не указује на другу битну повреду поступка која је могла бити од утицаја на законитост и правилност ожалбене пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у Друштвеном предузећу за послове шпедиције “ББ” из ..., над којим је на предлог Агенције за приватизацију покренут стечајни поступак. Решењем Привредног суда у Панчеву Ст 10/15 од 08.10.2015. године, отворен је стечајни поступак над овим предузећем, који је у току. У стечајном поступку тужилац је благовремено поднео пријаву потраживања због неисплаћених зарада у укупном износу од 2.225.998,99 динара, од чега на име главног дуга износ од 1.251.922,95 динара, на име камате главног дуга износ од 866.106,59 динара, на име трошкова 86.998,64 динара и на име камате на трошкове 20.970,81 динар, које потраживање је повериоцу, овде тужиоцу признато у целости, а у досадашњем току стечајног поступка није било исплата повериоцу, јер није било делимичних деоба, ни главне деобе. Тужилац је претходно водио извршни поступак, а у циљу наплате овог потраживања према овде стечајном дужнику. У стечајном поступку одржана су испитна и допунска рочишта, те су утврђена потраживања стечајних и разлучних поверилаца. Прво поверилачко рочиште одржано је дана 13.11.2015. године, а испитно рочиште 01.04.2016. године. Решење о наставку стечајног поступка банкротством донето је дана 06.10.2017. године, те је једино продата покретна имовина стечајног дужника дана 18.09.2018. године, методом непосредне погодбе. Сва непокретна имовина стечајног дужника на граничном прелазу ..., улица ... је у поступку експропријације, по решењу Општинске управе Вршац Одељење за урбанистичко-грађевинске и имовинско правне послове бр. 465/005/2015-IV-03 и 465-006/2015-IV-03. Тужилац је поднео Привредном суду у Панчеву приговор ради убрзања поступка, који приговор је усвојен и Привредни суд у Панчеву је донео решење Р4 Ст 428/20 дана 08.9.2020. године, којим је утврђено да је тужиоцу повређено право на суђење у разумном року и наложено поступајућем судији да у року од четири месеца предузме све мере у оквиру своје надлежности како би се стечајни поступак који се води пред

овим судом окончао у што краћем року. У досадашњем току стечајног поступка није било главне деобе, ни делимичних деоба. Оцењено је да тужилац својим радњама, као поверилац, није утицао на дужину трајања поступка, а имајући у виду да је предлагач покренуо извршни поступак пред Основним судом у Вршцу 2014.године и то ради намирења свог потраживања из радног односа код Предузећа ДП за послове шпедиције “ББ” из ..., а да након тога у периоду од једне године од отварања стечајног поступка над стечајним дужником дана 08.10.2015.године, у коме тужилац није намирио своје потраживање, превазилази разумни рок. Стечајни дужник је друштвено предузеће са 100% удела друштвеног капитала, организовано по Уредби о организовању делова предузећа чије је седиште на територији Републике Босне и Херцеговине, Републике Хрватске и Републике Словеније (Сл.гласник РС број 6/92, 51/92,75/93, 68/94, 53/95, 13/97 и 18/98) и Уредби о заштити делова предузећа чије је седиште на територији бивших југословенских република (Сл.гласник РС бр.31/2001, 61/2008, 109/2008, 14/2009, 40/2009, 79/2009, 111/2009, 67/2010 и 73/2011).

Полазећи од овако потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, на које су правилно примењене одредбе члана 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, члана 32 Устава Републике Србије, члана 10 Закона о парничном поступку, чланова 31 и 33 Закона о заштити права на суђење у разумном року и члана 172 став 1 Закона о облигационим односима, првостепени суд је оценио да је извршни поступак који је тужилац водио пре покретања стечајног поступка а у циљу наплате потраживања стечајног повериоца, те постојања континуитета између наведеног извршног поступка и стечајног поступка који је над стечајним дужником (решење Привредног суда у Панчеву од 08.10.2015. године), у ком смислу ради правилне примене мерила о трајању поступка ове поступке треба посматрати јединствено са стечајним поступком, те је дошло до повреде права на суђење у разумном року, те да је поступање извршног суда било неделотворно што је узрок и једини разлог које је довело до повреде права на суђење у разумном року, то цео поступак наплате потраживања предлагача траје и сувише дуго, ван граница разумног рока. Првостепени суд је ценио да је стечајни судија у иницијалној фази поступка у разумним роковима одлучио о предлогу за покретање стечајног поступка, одржао испитна и допунска рочишта, утврдио потраживања стечајних и разлучних поверилаца, да је решење о покретању стечајног поступка донето 08.10.2015. године, прво поверилачко рочиште одржано дана 13.11.2015. године, испитно рочиште 01.04.2016. године, решење о наставку стечајног поступка банкротством дана 06.10.2017. године, да је једино продата покретна имовина стечајног дужника дана 18.09.2018. године, методом непосредне погодбе. Сва непокретна имовина стечајног дужника на граничном прелазу ..., улица ... је у поступку експропријације, по решењу Општинске управе Вршца Одељење за урбанистичко-грађевинске и имовинско правне послове бр.465/005/2015-IV-03 и 465-006/2015-IV-03, као и да је од покретања стечајног поступка протекло три године, услед чега тужилац није могао да намири своје потраживање утврђено у стечајном поступку према стечајном дужнику у друштвеном власништву, што представља повреду његовог права на мирно уживање имовине, због чега је основан његов захтев за накнаду имовинске штете која му је овим радњама државног органа причињена. Због тога је, првостепени суд обавезао тужену да из својих средстава тужиоцу исплати на име накнаде имовинске штете износ ненаплаћеног потраживања у стечајном поступку у износу од 2.225.998,99 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до коначне исплате, док је тужбени захтев одбио у делу законске затезне камате

на целокупни утужени износ за период од 01.04.2016. године, као датума када је утврђен износ тужиочевог потраживања у стечајном поступку, до 12.01.2021. године, као дана подношења тужбе у овом спору, дајући за своју одлуку разлоге које у свему прихвата и Апелациони суд, па су жалбе парничних странака одбијене и побијана пресуда потврђена у ставовима првом и другом изреке, применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку.

Цењени су наводи жалбе тужиоца да првостепени суд приликом одлучивања о периоду за који тужиоцу припада законска затезна камата није правилно применио одредбу члана 85 став 3 Закона о стечају, којом је прописано да, ако после измирења свих потраживања а постоје расположива средства за исплату, стечајни судија одобрава обрачунавање и плаћање камате стечајним повериоцима и за период после отварања стечајног поступка и обрачунавање и плаћање камате обезбеђених поверилаца које нису измирене из реализоване вредности предмета обезбеђења и члана 85 став 4 истог закона којим је прописано да се камата из става три тог члана обрачунава по прописима којима се одређује стопа законске затезне камате из облигационих односа, при чему се камата свим стечајним повериоцима исплаћује сразмерно, независно од исплатних редова, а из чега по мишљењу тужиоца, произилази да он има право да му на износ главног дуга буде досуђена законска затезна камата од 01.04.2016. године, када је закључком Привредног суда у Панчеву о признатим и оспореним потраживањима у стечајном поступку утврђена висина главног дуга, али ови наводи тужиоца нису основани. Овај спор се не води поводом исплате зараде тужиоцу као стечајном повериоцу из имовине стечајног дужника, већ ради накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року и средстава тужене Републике Србије, те се у овом поступку тужиоцу може досудити само неисплаћени износ потраживања који му је утврђен као коначан износ потраживања у стечајном поступку, док се о накнадним исплатама из расположивих средстава, па ни о исплати камате обрачунате на период после доношења наведеног закључка из тих средстава, не може одлучити у овом поступку за накнаду штете, већ само у стечајном поступку.

Неосновани су жалбени наводи тужене да првостепени суд није утврдио да је стечајни дужник правно лице са већинским друштвеним или државним капиталом, с обзиром да је првостепени суд дао јасне разлоге да се ради о стечајном дужнику, Друштвеном предузећу за послове шпедиције “ББ” ... - у стечају, са 100% уделом друштвеног капитала.

На правилност побијане одлуке нису од утицаја ни наводи жалбе тужене да је тужилац већ водио парницу против тужене ради накнаде неимовинске штете због повреде права на суђење у разумном року у коме су му досуђени трошкови спора које је тужена исплатила, те да због тога тужилац нема право на накнаду трошкова и у овом спору, који се води по истом основу, али ови наводи нису основани, с обзиром да се ради о два одвојена поступка у којима су настали трошкови.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе парничних странака, али их посебно не образлаже применом овлашћења из члана 396 став 1 Закона о парничном поступку, имајући у виду да нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

На основу изложеног, Апелациони суд је одбио као неосноване жалбе

парничних странака и потврдио првостепену пресуду, у ставу првом и другом изреке, применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде на основу члана 401 став 1 тачка 2 Закона о парничном поступку, а који трошкови су досуђени тужиоцу правилном применом одредаба чланова 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, као и важеће Адвокатске тарифе, па је одлучено као у изреци.

Имајући у виду да парничне странке нису успеле у другостепеном поступку, на основу одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Радмила Радић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић